

Personalitatea – o construcție socială

Relațiile interpersonale instituie valori, norme de conduită, modele de comportare, stiluri de interacțiune.

Personalitatea umană este deci o construcție socială în care intra trei componente:

- Comportamentul pe care **actorul** ca individ biologic distinct îl aduce pe scena socială;
- Semnificațiile pe care **actorul** însuși le dă comportamentului său, modul său de a fi;
- Semnificațiile pe care ceilalți la adaugă comportamentului **actorului social**.

Prin urmare, mai întâi **actorul**, apoi **actorul ca auto-observator** și în sfârșit **actorul observat**.

Suntem conștienți permanent că altcineva observă, că alții gândesc despre noi, își formează o imagine despre personalitatea noastră, ne ierarhizează într-un sistem de valori. În centrul concepției *personalitatea ca o construcție socială* stă „competența” noastră de a vedea cum ne văd alții, încercăm permanent să ne facem o impresie despre imaginea noastră în conștiința celorlalți. Știm cu toții că managementul clasei implică abilitatea profesorului de a planifica, organiza activitățile clasei încât să asigure un climat favorabil învățării; se urmărește în primul rând prevenirea comportamentului agresiv și în al doilea rând rezolvă problemele comportamentale apărute.

Obiectivul final al managementului clasei este formarea la tineri a unor abilități de autoreglare a comportamentului. Într-o primă etapă controlul comportamentului este extern „modelul social”, iar apoi se interiorizează anumite reguli și modele și devine autonom.

Principiile managementului clasei sunt:

- Îmbunătățirea condițiilor învățării;
- Prevenirea stresului profesorilor și elevilor;
- Creșterea timpului petrecut în sarcina de învățare și diminuarea timpului destinat controlului comportamentelor distructive;
- Implicarea elevilor în activități care să le solicite participarea activă.

Relațiile interumane au adus în centrul atenției violența. Faptele negative atrag ca un magnet mass-media, în detrimentul celor pozitive. Cândva Aristotel, „minte enciclopedică a antichității”, spunea că primul lucru care se pierde atât de ușor este **recunoștința**, astăzi cu tristețe putem afirma că s-au pierdut **rușinea** și **responsabilitatea**.

Vedem tot mai des discursuri instigatoare la ură, la violență. Metodologia raportării cauzelor de violență trebuie bine pusă în aplicare și perfecționată.

Astăzi tinerii trebuie să răspundă sincer și pertinent cel puțin la două mari întrebări:

1. Cât de sigur te simți la școală?
2. Cât de motivat te simți la școală?

Noi, dascălii, trebuie să-i ajutăm să înțeleagă necesitatea formării unui climat fără agresiune, fără victime și agresori care astăzi în mediul on-line își schimbă permanent rolul. Un tânăr **agresat** la școală sau pe stradă se poate transforma în mediul on-line în **agresor**.

Violența crează frică și un **comportament condiționat**, tânărul de teama pedepsei va fi doar un **executant**, nu un tânăr cu inițiativă.

Trebuie să ne cunoaștem elevii, să-i înțelegem și să-i respectăm. Respectul față de ei poate fi demonstrat și prin atenția pe care le-o acordăm. Memorarea numelui, preferințelor, prietenilor sunt aspecte care-i fac să se simtă în siguranță.

Recunoașterea și acceptarea genului și a apartenenței culturale este tot o formă de respect. A acorda în aceeași măsură atenție băieților, cât și fetelor, a prezenta o imagine pozitivă despre fete, cât și despre băieți, materialele utilizate, a vorbi tinerilor despre cultura din care provin, fără a aștepta ca aceștia să fie experți, sunt modalități de a demonstra respect și acceptare.

Să-i ajutăm pe tineri să aibă un comportament responsabil și critic în **societatea concurențială**, iar învățarea să fie o **negociere socială**, să-i ajutăm până la un punct în care să se poată ajuta singuri.

Managementul clasei să cuprindă educație pentru munca de calitate, pentru viața privată și pentru cetățenie democratică.

Să cultivăm împreună dialogul argumentativ în termeni de motivație și eficiență, o cultură a respectului și un parteneriat al responsabilităților. Comunicarea să fie non-violentă pentru că știm că „un cuvânt bun poate transforma un om rău în unul bun, iar un cuvânt rău poate transforma un om bun într-unul rău”.

În contextul evenimentelor prezente, tânărul trebuie să fie integrat într-o nouă cetățenie europeană „fiindu-i necesare strategii” multiple și interdisciplinare.

Educația și cultura nu se fac arătând cu degetul ci îndrumând, încurajând, convingând și chiar sacrificându-ne.

Bibliografie:

„Psihologie socială”, editura Polirom, 2005

„Stres și personalitate”, A.Băban, Cluj Napoca „Presa universitară clujană”, 1998

Prof. Ivan Adrian,

Colegiul Tehnic „Henri Coandă” Tulcea

